

Světové dění.

Není většího nebezpečí pro nějakou věc, než zanechaná mezera. Nutnost vyplnění této mezery se pak mnohonásobně pociťuje. Není nic platno, chtít prostě přes ni přejít, protože taková mezera překáží každému pokroku. Vybuduje-li se přes ni nějaká stavba, zřítí se tato jednoho dne i když byla provedena s největší dovedností a ze skutečně dobrého materiálu.

Tak jeví se dnes různé křesťanské náboženské společnosti. S tvrdošijnou energií zavírají oči i uši nad mnohými místy svého učení, ve kterých chybí logika.

Snaží se přejít přes to prázdnými slovy, místo aby jednou šli skutečně vážně do sebe. Cítí sice nebezpečí, že mosty, prozatímně přes takové propasti položené učením o slepé víře, jednoho dne již nepostačí. Obávají se chvíle, kdy osvícením rozpozná se lehkost této stavby. Vědí také dobře, že pak nebude již možno pohnouti nikoho, aby nastoupil tak klamnou cestu. Tím přirozeně pak další pevná stavba a cesta zůstanou nutně prázdnými. Stejně je jim známo, že jediný vzdušný závan svěží Pravdy musí sfouknout takové umělé výtvořky. Ale v nedostatku lepšího snaží se vzdor všem nebezpečím křečovitě udržeti kolísavou lávku. Dokonce jsou spíše připraveni hájiti ji všemi prostředky a zničiti toho, kdo by se odvážil zřídit pevnější přechod v samotné Pravdě. Bez váhání snažili by se opakovati týž děj, který se odehrál na této zemi téměř před dvěma tisíci lety a který vrhá svůj stín až na dnešní den. A přece sami učinili tento děj ohniskem svého učení a své víry, jakožto velikou obžalobu proti zaslepení a záhubné tvrdošijnosti lidí. Byli to **nositelé**

náboženství a tehdejší učenci, kteří ve své dogmatické úzkoprsosti a domýšlivosti, které prozrazovaly slabost, nedovedli poznati Pravdu a Syna Božího. Uzavřeli se před nimi a z bázně a závisti nenáviděli a pronásledovali Jeho a všechny stoupence. Jiní lidé se však snáze otvírali poznání a rychleji vycítovali pravdu slova. Vzdor tomu, že dnešní nositelé křesťanských náboženských společností obzvláště zdůrazňují cestu utrpení Syna Božího, nenaučili se přece sami ničemu z této skutečnosti a nemají z ní užítku. Právě dnešní vůdcové náboženských společností, založených na Kristově učení, tak jako vůdcové novějších hnutí, snažili by se i dnes znovu učiniti neškodným každého, kdo by mohl ohroziti ony kolísavé přechody přes povážlivé mezery nebo propasti v jejich učení a výkladech samotnou Pravdou. Pronásledovali by ho svou nenávisť, zrozenou ze strachu a ještě více z ješitnosti právě tak, jako tomu bylo již jednou.

Chyběla by jim velikost, aby dovedli snést, že jejich vědění nestačilo k poznání samotné Pravdy a vyplnění mezer, aby tak upravili lidem cestu k lepšímu pochopení a plnému porozumění.

A přece je lidstvu možný vzestup jen plným pochopením, nikdy ne slepou, nevědomou vírou!

Takovou mezerou v důsledku falešného podání jest pojem „Syna Člověka“. Lpí na něm chorobně, stejně jako kdysi farizeové, kteří se nechtěli otevřítí Pravdě zjevované Synem Božím, protože odporovala jejich běžným ztrnulým naukám. Kristus mluvil o sobě **jen** jako o Synu Božím. Byla mu daleka nelogičnost, aby se současně nazýval Synem Člověka. I když se pak tito lidé snažili z vlastní pochybnosti s největší dovedností a zručností ve všech směrech vysvětliti tento zřejmý rozpor mezi Synem Božím a

Synem Člověka, který pocítoval každý klidně myslící člověk, nemůže se dnes přes veškerou tuto námahu tvrdit, že se našlo **spojení**. Nejpříznivější ze všech výkladů musel znovu a znovu jeviti dvojí povahu, která stavěla oba pojmy **vedle sebe**, ale nikdy nemohla je sloučiti jako **jeden**.

To jest také úplně v povaze věci samé. Syn Boží nemůže se státi Synem Člověka jen proto, že se musel naroditi z těla člověka, aby mohl putovati po zemi.

Každému křesťanu jest známo, že Syn Boží přišel jen s **duchovním** posláním. Každý ví, že všechna jeho slova týkala se **duchovní říše**, byla tedy míněna **duchovně**. Proto nesmí býti také jinak chápán jeho častější poukaz na Syna Člověka! Proč by tu měla býti činěna výjimka? Duchovně však byl a zůstává Kristus jedině **Synem Božím!** Když tedy mluvil o Synu Člověka, nemohl tím míniti sebe. Jest v tom všem něco mnohem mocnějšího a většího, než podávají dnešní výklady křesťanských náboženství! Tento zřejmý rozpor byl by musel již dávno vážněji podnítiti k přemýšlení, kdyby dogmatické omezování všechno nezatemňovalo. Místo toho bez nezbytně potřebné nevážnější zkoušky tak důležitých věcí, sáhlo se ke křečovitému lpění na předaném slově. Lidé si tak nasadili oční klapky, které bránily ve volném rozhledu. Přirozený následek toho jest, že takoví vykladači a učitelé nedovedou správně poznati a pochopiti ani stvoření, dílo svého Boha, ač se nalézají v něm. A přece jedině v tomto poznání jest vyhlídka na přiblížení se také k samotnému Stvořiteli, k východisku díla.

Kristus učil v první řadě dokonalé přirozenosti, to jest učil, aby se lidé přizpůsobili zákonům přírody, tedy stvoření. Avšak přizpůsobiti se může jen ten, kdo přírodní zákony zná. Přírodní

zákony opět nesou v sobě vůli Stvořitelovu a mohou tedy samy udati cestu k poznání Stvořitele samotného. Kdo zná přírodní zákony a zakusí, jak nezvratně a působivě tyto zákony do sebe zasahují, ten ví, že toto působení jest ve své stále kupředu spějící důslednosti právě tak nezměnitelné, jako vůle Stvořitele, Boha Otce.

Každá odchylka musela by znamenati změnu Božské vůle. Ale změna by poukazovala na nedokonalost. Poněvadž však prapůvod všeho bytí, Bůh Otec, jest jen jednotný a dokonalý, musí býti každá, i nejmenší úchylka v přírodních zákonech, tedy v zákonech vývoje, prostě nemožná a předem vyloučená. Tato skutečnost ve svých důsledcích vyžaduje, aby také věda náboženská byla v každém směru jednotná s vědou přírodní. Obě musí býti jednotny v jasnosti a důslednosti bez jakýchkoliv mezer, mají-li podávati **Pravdu**.

Nijak se nepopírá, že dnešní přírodověda v poměru k celému stvoření vykazuje velmi nízkou hranici vědění, protože se přidržovala jediné hrubohmotného a to z té příčiny, že rozum v dnešním smyslu dovede přistupovati jen k tomu, co jest poutáno na prostor a čas. Jedinou a ovšem také neodpuštělnou chybou při tom jest to, že učňové této vědy snaží se posměšně popřítí všechno, co jest nad tím, jako neexistující. Výjimku činí nemnozí učenci, kteří se povznesli nad prostřednost, stali se daleko vidoucími a odmítli zakrývati nevědomost domýšlivostí.

Ačkoliv náboženská věda zasahuje mnohem dále, zůstává přesto rovněž odkázána na přírodní zákony. Tyto přírodní zákony přesahují vše, co jest vázáno na prostor a čas. Přicházejí z prvotního prazdroje a zasahují do pozemsky viditelného bez jakéhokoliv přerušení a bez obměny svého druhu a působení.

Z toho důvodu nesmí také náboženské nauky vykazovati mezer ani rozporů, mají-li skutečně odpovídati Pravdě, tedy přírodním zákonům, čili Božské vůli. Nesmí vykazovati mezer ani rozporů, mají-li v sobě chovati **Pravdu**. Nauky, které jsou bohaty na zodpovědnost, nesmí si dovolovati nevázanost slepé víry!

Těžce spočívá proto na stoupcích pravého učení Kristova blud o pojmu Syna Člověka, protože klidně přijímají a dále vlekou bludné tradice vzdor tomu, že v mnohých lidech se časem tiše ozývá cítění opaku.

Jest to právě nezměnitelnost Boží vůle v její dokonalosti, která vylučuje libovolný zásah Boží ve stvoření. Jest to však také nezměnitelnost této vůle, která po odštěpení Luciferově v důsledku jeho nesprávného jednání nemůže ho prostě vyloučiti ¹⁾. Právě tak musí připustit zneužívání přírodních zákonů, tedy Božské vůle, lidmi, protože lidskému duchu jest v důsledku jeho původu z věčného duchovně bytostného ponecháno volné rozhodnutí ²⁾.

V děních jemno- i hrubohmotného stvoření musí právě tato neochvějná dokonalost vůle Stvořitelovy jeviti se jako jistý druh vázanosti! Ale jen méněcenní a malí lidští duchové mohou v tomto poznání viděti omezení moci a velikosti. Podobné pojetí bylo by pouze a jedině výplodem jejich vlastní omezenosti.

Mate je nezměrnost celku, protože jest jim možno utvořiti si o něm obraz skutečně jen tehdy, když má užší hranici, přiměřenou jejich porozumění.

Kdo však se skutečně snaží poznávati svého Stvořitele v jeho působení, tomu dostane se na bezpečné cestě přírodních

zákonů přesvědčivého tušení o dalekosáhlých děních, jejichž počátky tkví v prvotním prazdroji, tedy ve východisku všeho dění, aby se odtud táhly jako nepošinutelné železné koleje celým stvořením. Na těchto kolejích musí projížděti všechn další život podle toho, jak byly postaveny výhybky. Ale postavení výhybky obstarává **lidský duch samočinně** na své cestě hmotou ³⁾. Žel⁴⁾ nechává se však většina lidí svésti Luciferovým principem k postavení výhybek falešných. V důsledku toho žene se pak jejich život stále více s kopce podle nezměnitelných zákonů vývoje, které vedou hmotou jako železné koleje až k tomu konečnému cíli, který byl určen postavením výhybky.

Toto provedené postavení výhybky volným rozhodnutím člověka může býti z Prapůvodu přesně pozorováno nebo pocíťováno. Pak možno jasně poznávatí další průběh, který podle nastalého rozhodnutí musí v dalším vývoji probíhati jen po přiměřených železných kolejích, zapuštěných do stvoření. **Tato okolnost umožňuje předvídaní** mnohých dějů, poněvadž zákony přírody, čili zákony stvoření se ve svém vývojovém tlaku nikdy neodchylují. Tisíciletí nehrají při tom žádné role. V předvídaní těchto nezbytných konečných cílů vznikají pak velká zjevení, která se duchovně ukazují v obrazech lidem, obdařeným milostí a dalším podáním stávají se známa lidstvu. Ale jedno **nelze** při tom předpověděti s určitostí: **Pozemský čas**, ve kterém se vyplní takováto zjevení a proroctví!

To se stane v hodině, kdy takový životní běh, ujíždějící po svých zvolených kolejích zastaví na předem hlášené stanici, nebo u konečného cíle. Osud člověka tak jako národa a na konec celého lidstva možno srovnati s vlakem, který čeká na jednokolejně dráze na kolejích vedoucích všemi směry. Člověk

podle své libosti postaví výhybku, vyskočí na vlak a pustí páru, to jest oživí ho. Při jízdě po kolejích jím zvolených, mohou se jmenovati jen jednotlivé stanice a konečný cíl, ne však přesná hodina příjezdu. Tato hodina závisí na rychlosti jízdy, která se může měnit podle druhu člověka. Neboť **člověk oživuje** stroj a žene ho svým způsobem kupředu buď v klidné rovnováze nebo v bouřlivé vášni, po případě střídavě různě. Čím více takový vlak jednotlivce nebo národa, ba i celého lidstva blíží se k zastávce svého kolejového nebo osudového směru, tím jistěji může býti spatřován nebo označen jeho blízký příjezd. Síť kolejí má však také některé spojovací linky, kterých jest možno přemístěním výhybky použití **během jízdy**. Tím dostane se jiný směr a dojede se i k jinému konečnému cíli než k tomu, ke kterému se původně jelo. To ovšem pak vyžaduje volnější jízdu, když se blíží k takové výhybce, pak zastávku a přemístění výhybky. Tato pozvolnější jízda jest přemýšlení a zastávka rozhodnutí člověka. Toto rozhodnutí jest mu možné vždy, až k poslednímu rozhodnému bodu. Přemístění výhybky jest pak čin, který následuje po tomto rozhodnutí.

Božskou vůli, která probíhá hmotností v pevně stanovených přírodních zákonech jako železné koleje, možno nazvati také nervy v díle stvoření. Tyto nervy dávají pociťovati nebo hlásí východisku, tvořivému Prazdroji, každou nesrovnalost v mohutném těle díla stvoření.

Tento bezpečný přehled, dosahující až na každý konec na základě nezvratných zákonů, přiměl Stvořitele k tomu, aby ke svým zjevením připojil **také výstrahy**. Tyto výstrahy zvěstují jím vyslaní pomocníci zavčas před dobou blížících se nebezpečných ohybů a zatáček, zastávek nebo konečných stanic! Tito

pomocníci jsou od něho vyzbrojeni tak, aby krátce před dostavením se nevyhnutelných katastrof a nebezpečných obrátů hlásáním Pravdy otvírali oči lidským duchům, kteří ujíždějí po těchto nepravých kolejích. Tato Pravda má jim umožniti, aby ještě včas postavili jinou výhybku tak, aby se vyhnuli nebezpečným místům a novým směrem unikli také i zkázonosnému konečnému cíli. Běda člověku na tomto i na onom světě, který přehlédne a zanedbá poslední ze všech přemístitelných výhybek a tím i možnost nového lepšího směru! Je nadobro ztracen.

Poněvadž Stvořitel nemůže otrásati dokonalostí své vůle, dodrží i při této pomoci opět přesně nejlepší zákony. Jinými slovy: Jeho vůle jest od prapočátku dokonalá. Každý z jeho nových činů vůle bude samozřejmě rovněž dokonalý. To podmiňuje, že každý nový čin jeho vůle musí v sobě chovati také přesně stejné zákony, jako byly všechny předcházející. Následek toho jest opět přesné vpravení se do vývojového dění jemno- i hrubohmotného světa. Jiná možnost jest právě touto dokonalostí Boží jednou pro vždy vyloučena. V tomto již vysvětleném předvídání vznikla i přípověď vtělení Syna Božího, aby prohlášením Pravdy přiměl lidstvo k přemístění výhybky. Čin přemístění zůstává podle zákonů vyhrazen lidským duchům samotným. Není proto možno předvídati a předem poznati způsob rozhodnutí. Přehlédnuty mohou býti pouze dráhy, lidskými duchy **již zvolené**, na které se postavili svým svobodným rozhodnutím a z něho vyplývajícím přestavením výhybky. Tyto dráhy mohou pak býti přehlédnuty přesně se všemi zastávkami a zatačkami až k cíli. Podle důsledné přirozenosti jsou z toho vyloučeny ony body obratu, při kterých jest směrodatným volné a svobodné rozhodnutí lidstva. Toto právo svobodného rozhodnutí jest podle přirozené zákonitosti vzniku a vývoje v důsledku Boží

dokonalosti právě tak nezvratné, jako všechno jiné. A poněvadž Stvořitel dal lidským duchům toto právo již jejich původem z duchovně bytostného, nežádá také vědět předem, jak jejich rozhodnutí dopadne. Jenom **následek** takového rozhodnutí může poznati přesně až do konce, protože tento následek musí se projevit uvnitř této vůle, která tkví v zákonech jemno- i hrubohmotného světa. Kdyby tomu bylo jinak, musela by tato příčina znamenati jen nedostatek dokonalosti, což jest naprosto vyloučeno.

Člověk má si tedy býti vždy plně vědom své nesmírné zodpovědnosti. Má si býti vědom toho, že jest ve svých základních rozhodnutích skutečně neodvislý. Ale člověk považuje se žel⁵⁾ buď za zcela odvislého raba, anebo se přeceňuje jako část Božského. Důvod k tomu jest bezpochyby v tom, že v obou případech domnívá se býti prost zodpovědnosti. V prvním případě jako příliš nízký a odvislý tvor, v druhém případě jako vše převyšující osobnost. Obojí však jest nesprávné! Může se považovati za správce, kterému v jistých věcech přísluší svobodné rozhodnutí, ale na kterého padá též plná zodpovědnost. Je správcem, který se těší veliké důvěře a nemá tuto důvěru zklamati špatným hospodařením.

Právě tato dokonalost vyžaduje, aby Stvořitel při poskytování přímé pomoci nesprávně žijícímu lidstvu, počítal také s možným selháním lidstva při jejich rozhodování. Pro takové případy ve své moudrosti a lásce, které mu právě tak zákonitě a přirozeně přináležejí, připravuje další cesty ku pomoci. Tyto nové cesty navazují jako pokračování na cesty předcházející, selháním lidstva eventuelně odříznuté.

Tak byl již před dobou vtělení Syna Božího připraven ve věčné říši Otcově jiný Vyslanec, určený k poslání pro ten případ, kdyby lidstvo přes velikou oběť lásky Otcovy selhalo. Pro ten případ, že by lidstvo nenaslouchalo Synu Božímu s jeho čistě Božským postavením a na jeho výstrahy neumístilo výhybku svých drah ve směru, který jim poukázal. Kdyby lidstvo setrvalo v zaslepení na svých dosavadních drahách, vedoucích k záhubě, měl přijít pak ještě jeden Vyslanec, který by lidstvu v jeho nejvnitřnější podstatě mohl státi blíže, než Syn Boží, aby mu ještě v poslední hodině posloužil jako varující vůdce ... budou-li lidé chtít naslouchati jeho hlasu Pravdy. **To je Syn Člověka.**

Kristus jako Syn Boží o tom věděl. Když při svém působení poznal plevelem zarostlou a vyschlou půdu lidských duší, ujasnilo se mu, že jeho pozemská pouť neponese ovoce, které by bylo muselo dozrání při dobré vůli lidstva. Truchlil nad tím hluboce. Vždyť na základě tak dobře mu známých zákonů ve stvoření, které nesou vůli jeho Otce, viděl nezbytný postup k neodvratnému konci, který v důsledku vůle a způsobu lidí se musel dostavit. A tehdy začal mluvit o Synu Člověka a jeho příchodu, který se stával nutným vznikajícími událostmi. Jeho poslání nechávalo otevřeny dvě cesty, podle toho, jak dopadlo volné rozhodnutí lidstva. Buď byla to cesta velkého následování jeho učení, což přivodilo by veliký vzestup a uvarování se všeho zkázonosného, nebo byla to cesta selhání a dalšího řízení se po nakloněné dráze, která nutně vedla k zahynutí. Čím dále plnil své velké poslání, tím jasněji viděl, že rozhodnutí veliké většiny lidstva kloní se k selhání a tím k zániku. Na to stávaly se jeho výroky o Synu Člověka přímými předpověďmi a ohlášeními, když pravil: „Když však přijde Syn Člověka ...“ atd.

Tím označil dobu těsně před nebezpečím zániku, který nastati musel v důsledku selhání lidstva vůči jeho poslání ve hmotném světě. Podle Božských zákonů jest tento zánik konečný cíl směru, kterým se lidstvo vytrvale dále ubírá. Těžce tehdy trpěl při tomto poznání.

Každé podání, které tvrdí, že Ježíš, Syn Boží současně byl by sebe označoval jako Syna Člověka, jest nesprávné. Taková nelogičnost není ani v Božských zákonech, ani nelze ji připisovati Synu Božímu, jakožto znalci a nositeli těchto zákonů. **Učedníci** nevěděli si v tom rady, jak vysvívalo z jejich otázek. Jedině od nich vyšel blud, který se udržel dodnes. Domnívali se, že Syn Boží výrazem Syn Člověka označoval sebe. V této domněnce předávali tento blud dále potomstvu. Toto rovněž nezabývalo se vážněji spočívající v tom nelogičnosti, právě tak, jako kdysi učedníci a prostě přes to přecházelo. Dálo se tak dílem z ostýchavosti, dílem z pohodlí. Vzdor tomu, že při správném pochopení všeláska Stvořitelova vystupuje tím jen zřetelněji a mocněji. Syn Člověka jako **druhý** Vyslanec Boha Otce půjde ve stopách Syna Božího. On převezme a dále ponese jeho poslání a vystoupí před lidstvo na zemi, aby je hlásáním Pravdy strhl s dosavadní dráhy a přivedl je k dobrovolnému rozhodnutí pro jiné stanovisko, které odvádí od míst zkázy, jež nyní na ně čeká.

Syn Boží – Syn Člověka! Jistě není těžko rozpoznati, že tu musí býti rozdíl. Každé z těchto slov má svůj ostře ohraničený, přísně výrazný smysl. Nějaké směšování a splynutí v jedno nutno označiti jako lenost myšlení. Posluchači a čtenáři přednášek uvědomí si přirozený vývoj, který vychází z Prasevěta, Boha Otce a sestupuje až ke hrubohmotnému světovému tělesu. Syn Boží vyšel z Božsky bezbytnostného a rychle prošel duchovně

bytostným a jemnohmotným ku vtělení do světa hrubohmotného. Plným právem možno ho tedy zvatí vtělenou částí Boha, nebo Synem Božím. Proto, že prošel tak rychle duchovně bytostným, ve kterém teprve má své východisko lidský duch, stejně jako následujícím dílem jemnohmotného stvoření, nemohl tam zakotviti tak, aby jeho Božsky bezbytostný duch mohl s sebou vzíti silné ochranné obaly těchto různých oblastí. Tyto záhaly sloužící jinak jako výzbroj, zůstaly tenkými. To mělo tu výhodu, že Božské nitro prozařovalo a pronikalo snáze a silněji. Mělo to však opět tu nevýhodu, že v nížinách země, nepřátelských Světlu, následkem své nápadné záře mohlo býti napadeno a tím zuřivěji pronásledováno. Silné Božské nitro, jen slabě zakryté obaly, muselo v pozemsky hrubohmotném obalu zůstat cizincem mezi lidmi, neboť bylo od nich příliš vzdáleno. Obrazným vyjádřením mohlo by se říci, že jeho Božský duch nebyl dostatečně vyzbrojen pro nízké, hrubohmotně pozemské, následkem nedostatku přijatých obalů z duchovně bytostného a jemnohmotného. Propast mezi Božským a pozemským zůstávala jen slabě překlenuta.

Lidé nevážili si tohoto daru Božské lásky a neopatrovali ho, nýbrž z přirozeného pudu všeho temnějšího vystupovali proti světlému Synu Božímu s nenávistí a s nepřátelstvím. Proto musel přijíti v Synu Člověka druhý Vyslanec, který jest silněji vyzbrojen proti světu hrubohmotnému.

Také Syn Člověka jest vyslán od Boha a vyšel z Božsky bezbytostného. Před svým sesláním do hrubohmotného světa vtělil se však do věčného čistě duchovně bytostného a jest tedy úzce spojen s onou duchovní podstatou, ze které pochází sítě lidského ducha! Tím přibližuje se Božsky bezbytostné jádro

tohoto druhého Vyslance lidskému duchu v jeho původu. Tím získává proti němu i více ochrany a bezprostřední síly.

V nejvyšších výšinách stejnorodé podstaty lidského ducha žije pro všechno stávající dokonalý ideál toho, co vše má přivoditi další vývoj duchovně bytostného. Žije tam také věčný čistě duchovně bytostný ideál všeho ženství, jako královna ženskosti se všemi živými ctnostmi. Každý ženský duchovní zárodek chová v sobě neuvědomělou touhu, jíti za tímto čistým, v nejušlechtlejší formě žijícím ideálem. Žel⁶⁾ během cesty hmotností zvrhá se tato neuvědomělá touha často v ješitnost, která v oblouzení a sebeklamu má nahraditi mnohé z toho, co se nestalo životným, ale bylo přece kýženým. Tato touha stává se vědomější ještě v jemnohmotném světě při vzestupu ke Světlu. Jakmile začnou odpadávati nízké žádosti, tu propukává stále mocněji, aby konečně oživila a posílila ctnosti. Magnetem a ohniskem této ušlechtilé touhy po ženských ctnostech jest královna ženskosti v nepomíjivé říši Otcově, v čistě duchovně bytostném.

Božsky bezbytostné jádro druhého Vyslance Božího vnořilo se do tohoto duchovně bytostného ideálu ženskosti a bylo jí jako duchovně bytostnou matkou vychováno ve věčné říši Boha Otce. Hrad Grálu byl domovem jeho duchovního mládí. Teprve odtud následovalo pak jeho seslání do hrubohmotného světa. Stalo se tak v době, kdy mohl v pravou hodinu vstoupiti na bojiště, aby ukazoval pravou cestu do říše Otcovy všem těm, kdo vážně hledají Boha a prosí o duchovní vedení a současně aby jim poskytoval ochranu před nepřátelskými útoky těch, kdo tíhnou dolů.

V opaku k Synu Božímu strávil své duchovní mládí v duchovně bytostném, tedy v původu a východisku lidského

ducha. Svými kořeny tkví proto současně v Božsky bezbytnostném a také pevně v duchovně bytnostném. Ve svém druhu přibližuje se tím lidstvu a ve dvojici svého původu i mládí jest opravdový **Bohočlověk!** Vychází z Božsky bezbytnostného a také z čistě duchovně bytnostného, z prapočátku lidstva. **Z toho** důvodu jmenuje se oproti čistému Synu Božímu Synem Člověka, kterému jest jeho původem otevřena cesta k Božsky bezbytnostnému. Proto má v sobě Božskou sílu a moc a stojí tím vůči celému lidstvu i oproti Luciferovi dobře vyzbrojen k boji.

Proto bděte, abyste ho poznali; jakmile nadešla jeho doba. Neboť on přináší čas i pro vás.

1)

Přednáška: [tajemstvi_lucifera](#)

2)

Přednáška: [zodpovednost](#)

3)

Přednáška: [30. Člověk a jeho svobodná vůle.](#)

4) 6)

Bohužel

5)

bohužel